

עת"א 54839/10/15 - גדו חביב נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 54839-10-15 חביב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כבוד השופט יוסף בן-חמו
העותר	גדו חביב
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירת אסיר נגד החלטת קצין בית סוהר (מפקד מחוז הצפון - גונדר אשר וקנין) מיום 13/10/15, בדבר הפסקה מנהלית של עבודות השירות שריצה העותר, כתוצאה מכך העותר ישא את יתרת עונשו בבית הסוהר.

רקע

נגד העותר התנהלו שני הליכים פלייליים שונים. בכל אחד מהם נגזר דינו לעונש מאסר שניתן יהא לרצותו בעבודות שירות. האחד, מיום 3/3/14 בת.פ. 43685/03/13 בו נדון לעונש מאסר של 6 חודשים שירוצו שבעבודות שירות החל מיום 27/5/14 והשני מיום 25/5/14 בת.פ. 58344/01/14 גם כן לעונש מאסר של 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות החל מיום 25/1/15.

העותר ריצה את מלוא תקופת המאסר בעבודות שירות שנגזרה עליו בתיק **הראשון** ולאחר מכן ריצה 4 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות מתוך התקופה של 6 חודשים שנגזרה עליו בתיק **השני**, עד אשר זומן לשימוע שנערך לו מבלי שהיה מיוצג, שלאחריו הוחלט על הפסקה מנהלית של עבודות השירות.

העתירה הוגשה ביום 27/10/15, ללא נימוקים וכותרתה "עתירת אסיר פורמלית". ב"כ העותר ביקשה ארכה של 12 יום להגשת נימוקי העתירה. ביום 22/11/15 הוגשה "ביקשה לתיקון עתירה פורמלית ו/או הגשת טיעוני העתירה".

נימוקי העתירה

בטופס ההזמנה לשימוע (סעיף 5) נמסר לעותר כי הוא רשאי להיות מיוצג על ידי עו"ד בהליך השימוע וכי הוא רשאי להביא מסמכים שיבססו את טענותיו, אך ההזמנה לשימוע, בשונה מההחלטה המנהלית להפסקת ביצוע

עבודות שירות, לא נשלחה למשרדה של ב"כ העותר אשר ייצגה אותו בהליך הפלילי.

- לעותר לא ברורה התשתית הראייתית עליה ביסס מפקד המחוז את החלטתו להפסיק את עבודות השירות. בשימוע נטען נגד העותר כי היה מעורב בקטטה, אך הוא הכחיש וטען כי החליק ונפל.
- לטענת ב"כ העותר, לא התקיים אף לא אחד מהתנאים המפורטים בסעיף 51ט (א) לחוק העונשין המאפשר למפקד המחוז להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השירות.
- לא נומקה ההחלטה להפסקת עבודות השירות.
- העותר ציית להוראות הממונים, הרכז והמפקח, מילא כל חובה המוטלת עליו, לא הסתיר פרטים ולא הפר תנאים.
- לא צוין בפני העותר, בטרם השימוע, כי הוא זכאי לפנות לסניגוריה הציבורית לבחינת זכאותו לייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית. נוכח החשיבות הקרדינאלית של הליך השימוע בפני הממונה היה מקום לייצוג בהליך השימוע. לעניין זה מפנה ב"כ העותר להחלטה בעת"א 43801/02/15.
- העותר לא הבין את מהות הליך השימוע ולא התייעץ עם עו"ד עובר להליך.
- טענה נוספת בפי ב"כ העותר - מפקד המחוז לא היה מוסמך להורות לעותר לבצע את עבודות השירות או להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השירות, מאחר והעותר סיים למעשה את עונשי עבודות השירות שהוטלו עליו במסגרת שני התיקים בהתאם להוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין הקובע כי "**מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו, חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את עונשי המאסר, כולם או מקצתם בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה יותר.**"
- בעת שהעותר נדון בתיק השני, הוא טרם השלים את ריצוי העונש הראשון ולמעשה טרם התחיל בריצויו. מאחר ומדובר בשתי תקופות מאסר זהות, היה עליו לרצות רק עונש אחד, אלא אם כן ישנה החלטה שיפוטית המורה מפורשות אחרת, ובמקרה זה אין החלטה שיפוטית המורה אחרת. אין מקום להשאיר עניין מהותי שכזה לשיקולו של הממונה או קצין בית הסוהר, שתפקידם הינו "טכני".

כתב התשובה

- התנהלותו של העותר במהלך ריצוי עונש עבודות השירות מהווה עילה המצדיקה הפסקה מנהלית של עבודות השירות, בהתאם להוראות סעיף 51ט(א)(1) ו- (א)(2).
- על העותר נגזר עונש מאסר בדרך של עבודות שירות שעליו היה לרצות החל מיום 25/1/15 אולם העותר נעדר מהעבודה ללא אישור ובניגוד להוראות הממונה בתקופות שונות:
חודש פברואר 2015 - 2 ימים.

חודש מרץ 2015 - 5 ימים.

חודש אפריל 2015 - 7 ימים.

- תפקודו במקום עבודת השירות היה לקוי ועל כן הוא הועבר ממקום העבודה שם הוצב ב"מפעל חיים" בטבריה, לאחר שהמעסיק הודיע כי אין הוא מעוניין עוד להעסיקו בשל תפקודו הלקוי. מקום נוסף אליו הוצב לעבודות השירות - מועצת פועלי טבריה, הפסיק גם הוא את העסקתו.
- עקב תפקודו הלקוי והפסקת עבודתו בשני מקומות עבודה, נערכה ביום 24/6/15 שיחת אזהרה עם העותר בה הוזהר כי במקרה של היעדרויות ו/או התנהלות לקויה (התחצפויות), יופסקו עבודות השירות. העותר הוצב במקום עבודה שלישי - "בית גיל הזהב".
- אלא שלמרות שיחת האזהרה נעדר העותר ממקום העבודה השלישי בחודש יולי 2015 - 16 ימים, בחודש אוגוסט 2015 - 7 ימים (עד יום 19/8/15).
- ביום 19/8/15 התקבלה פניה ממקום עבודת השירות שם הוצב, כי העותר היה מעורב בקטטה ואף נפתח נגדו תיק פלילי.
- לאור המפורט לעיל, זומן העותר לשימוע ליום 7/9/15. בטופס ההזמנה לשימוע שנמסר לעותר צוין כי הוא רשאי להיות מיוצג על ידי עו"ד. העותר חתם על טופס ההזמנה לשימוע.
- בשימוע שהתקיים, טען העותר כי לא היה מעורב בקטטה אלא החליק במקום העבודה ולהגנתו הוסיף כי כבר השלים חודשים רבים בעבודות שירות וכל רצונו להמשיך בחייו ולתקן אותם. לאחר השימוע החליט הקצין המוסמך על הפסקת עבודות השירות. ב"כ העותר אישרה את קבלת ההחלטה וגם העותר קיבל את ההחלטה.
- בקשתה של ב"כ העותר לקיום שימוע נוסף נדחתה משום שלא נפל כל פגם בהליך שהתקיים. העותר היה מודע על זכותו להיות מיוצג ובחר להופיע לבדו.
- באשר לטענה בדבר ריצוי שני עונשי המאסר בחופף, בגזר הדין השני קבע בית המשפט שתחילת ביצוע עבודות השירות יהיה במועד שייקבע על ידי הממונה, לאחר שיסתיים, ביצוע העבודות בתיק הראשון.
- גם אם בית המשפט לא השתמש במילה "במצטבר", אין הדבר משנה לאור הקביעה המפורשת לפיה ריצוי העונש השני יהא לאחר סיום העונש הראשון. החלטת בית המשפט היתה על דעת ההגנה שלא העלתה כל טענה מעין זו בפני בית המשפט.
- ההחלטה המנהלית הינה סבירה. הסירוב לעריכת שימוע נוסף איננו פוגם בסבירות ההחלטה, אין חובת ייצוג. על כן דין העתירה להידחות.
- לאחר הגשת העתירה, במהלך התקופה בה נדחה הדיון לבקשת הצדדים, הוחלט, ביום 31/5/16 על סגירת תיק החקירה שנפתח נגד העותר בהעדר אשמה פלילית.

הפרקליטות ביקשה עמדה משלימה אך הממונה סבר שאין בכך כדי לשנות מהחלטתו משום שכלל התנהגותו של העותר מגבשת בהחלט עילה להפסקת עבודות השירות, וכן לאור הקשיים הנוספים בביצוע העבודות כפי שיפורט לעיל.

דין

באשר לטענה בדבר חוסר סמכותו של קצין בית הסוהר להורות על הפסקת עבודות השירות, לאור הוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין:

בטרם שאדון בטענה לגופא, ראוי לציין כי לכאורה, קיים כשל לוגי בטענה זו.

מיותר לציין כי ההליך שבפני הנו עתירה מכח סעיף 62א לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב - 1971. אין מדובר בערעור פלילי על גזר דין שניתן על ידי בית משפט השלום.

הסמכות המוענקת לבית משפט המנהלי עפ"י סעיף 62ב, איננה סמכות ערעור על גזר דין שניתן. לבית המשפט המנהלי הדין לפי סעיף 62ב אין סמכות ליתן צווים לבית המשפט הפלילי או לשופט שישב בדין בהליך הפלילי. סמכות בית המשפט המנהלי הינה "**ליתן בקשר לעתירה צווים לרשויות המדינה ולאנשים הממלאים תפקידם על פי דין לעשות מעשה או להימנע מלעשות מעשה במילוי תפקידיהם כדין**".

עוד יצוין כי, ככל שהיה ממש בטענה בדבר חוסר סמכותו של הקצין הממונה ו/או הממונה על עבודות השירות להפסקה מנהלית של עבודות השירות, וככל שהעתירה היתה מתקבלת והחלטתו היתה מבוטלת, התוצאה היתה שהעותר יחזור להשלים את יתרת התקופה שנותרה לו, באין החלטה המבטלת את פסק דינו של בית המשפט שדן את העותר בהליך הפלילי.

אולם, העולה מבקשת ב"כ העותר הוא שאין זו בקשתה. היא לא מבקשת למעשה ביטול ההחלטה המנהלית, אלא ביטול גזה"ד כך שהעותר לא יצטרך לרצות את יתרת מאסרו לא מאחורי סורג ובריח ולא בדרך של עבודות שירות. סעד זה לא ניתן לבקש במסגרת עתירה מנהלית לפי סעיף 62.

אכן, על פי הלכת "צימר" רע"פ 5024/06, הוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין, חלות גם כאשר מדובר בעונש בדרך של עבודות שירות וגם כאשר אחד מהעונשים הינו לריצוי מאחורי סורג ובריח, והשני בעבודות שירות.

אולם, ככל שנפלה שגגה או השמטה בגזה"ד הפלילי, ב"כ העותר שנקטה בהליך הפלילי בדרך של "שב ואל תעשה", רשאית היתה להעלות את טענותיה בעניין תחולתו של סעיף 45(ב) במסגרת ערעור פלילי שלעותר היתה זכות להגישו בהליך הפלילי. אלא, שב"כ העותר לא עשתה כן. פסה"ד הפלילי הפך זה מכבר ל"חלוט".

לא ניתן לומר כי הקצין הממונה, במלאו אחר האמור בפסה"ד ובקיימו את ההוראה שניתנה לו ע"י ביהמ"ש שגזר את הדין, שבכך הוא קיבל החלטה בלתי סבירה. ההיפך הוא הנכון. סטייה של הממונה מהוראה של ביהמ"ש היא זו שתחשב

לבלתי סבירה. חובתו של הממונה למלא אחר החלטת בית המשפט.

בנוסף לכך, לא רק השיהוי הרב בהעלאת הטענה יש בו כדי לתמוך בטענת המשיבה, לפיה קביעת מועד ריצוי עונש המאסר השני במתכונת שקבע ביהמ"ש היתה על דעת ההגנה, אלא שמעיון בפרוטוקול יש יותר מאינדיקציה שאכן כך היה, כנטען על ידי ב"כ המשיבה.

ב"כ העותר עו"ד דנה שביט יצגה את העותר בשני התיקים הפליליים בהם נשפט ונגזר עונשו לעבודות שירות, מטעם הסניגוריה הציבורית.

בדיון בתיק הראשון 43685/03/13 שנערך ביום 03/03/14 טענה ב"כ העותר בשמו לעונש. בתום הדיון ניתן גזה"ד בו נדון הנאשם בין השאר לעונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות החל מיום 27/05/14.

הטיעונים לעונש בתיק השני 58344/01/14 נשמעו בדיון שנערך ביום 13/05/14, כאשר הסניגורית המלומדת היתה מודעת לכך שנגזר על העותר עונש מאסר בדרך של עבודות שירות שנגזר בתיק הראשון ושאותו היה אמור להתחיל לרצות ביום 27/05/14.

בדיון ציין ב"כ המאשימה כי על העותר נגזר עונש מאסר ביום 03/03/14 שירוצה בעבודות שירות (עמ' 5 שורה 18 לפרוטוקול). הסניגורית ביקשה במסגרת טיעוניה לחילופין להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה קצרה שירוצה בעבודות שירות.

בגזה"ד מיום 25/05/14 מציין ביהמ"ש (עמ' 9, שורה 3) כי **"התביעה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, במיוחד שהן בוצעו כאשר היה תלוי ועומד כנגדו הליך נוסף בגינו נדון לריצוי עבודות שירות"**.

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שהתייחס גם לטווח הענישה, הסכם עליו הודיעו הצדדים לבימ"ש בדיון מיום 01/04/14.

ביהמ"ש מוסיף ומציין בגזה"ד **"מצאתי חומרה יתרה במעשה הנאשם, שבוצעו עת המתין לריצוי עונש בעבודות שירות בגין תיק אחר"** (עמ' 12, ש' 15).

בית המשפט קבע את המועד לריצוי :

"המאסר אותו הטלתי בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.

תחילת עבודות השירות כפי שיקבע על ידי הממונה על עבודות השירות...

אין חולק כי העותר ריצה במלואו את עונש עבודות השירות שנגזר עליו בתיק הראשון. אין מחלוקת שהעותר התייצב לריצוי עבודות השירות בתיק השני ו"הספיק" לרצות 4 חודשים.

טענתה של ב"כ העותר הועלתה רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שהקצין הממונה החליט על הפסקת עבודות השירות בתיק השני ונטענה רק במסגרת ה"בקשה לתיקון העתירה הפורמלית ולטיעונים".

לאור האמור, דין הטענה בדבר חוסר סמכותו של הקצין הממונה להידחות.

ומכאן ליתר הטענות.

ב"כ העותר מנמקת את הצורך בהחזרת העניין לממונה לצורך שימוע נוסף, בכך שהעותר לא היה מיוצג בהליך השימוע.

טענה זו דינה להידחות.

במסגרת הזימון לשימוע נאמר לעותר כי זכותו להתייצב לשימוע עם עו"ד. העותר היה מודע לזכותו זו. בכך יצא עורך השימוע ידי חובתו. מעבר לכך, אין כל חובת ייצוג בהליך השימוע.

במסגרת "כללים והוראות לעובד השירות" שנמסר לעותר בהחלטת ריצוי עונש המאסר, נכתב בפרק 4 - זכויות, ס.ק. ז - "במידה ותוזמן לשימוע עקב הפרת תנאי ריצוי תוכל להגיע עם ייצוג עו"ד. אי הגעת עו"ד לא תעכב את הליך השימוע".

בסעיף 5 לטופס "הזמנת עובד שירות להליך שימוע", עליו חתום העותר כתוב: "הנך רשאי להיות מיוצג על ידי עו"ד בהליך זה ולהביא עמך מסמכים שיש בהם לבסס את טענותיך".

בל נשכח שאין מדובר בהליך פלילי בו נקודת המוצא היא חפותו של הנאשם ועל כן המשמעות המיוחדת הניתנת לייצוגו של הנאשם בהליך הפלילי, אלא בהליך לאחר שהנאשם כבר הורשע בדין ולא עומדת לו חזקת החפות והשאלה העומדת מתייחסת ל"אופן" ריצוי עונש המאסר שנגזר עליו לאור התנהלותו.

עתירה נגד החלטה מנהלית להפסקת עבודות השירות איננה מופיעה ברשימת המקרים בהם קמה חובת ייצוג על ידי הסניגוריה הציבורית (ראה סעיף 15(א)(1) לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982).

ייצוג בעתירת אסיר או עובד שירות אינן מופיעות בשירותים המוסדרים בחוק הסניגוריה הציבורית, התש"ו - 1995, למעט הליכים מסוימים המתקיימים בפני וועדת שחרורים). המחוקק לא מצא לנכון לכלול עתירת עובד שירות ברשימת אותם עניינים המחייבים ייצוג. העותר לא ביקש להיות מיוצג בהליך השימוע לא על ידי עו"ד פרטי ולא ביקש מינוי מטעם הסניגוריה הציבורית.

העובדה שהעותר היה מיוצג בהליך הפלילי על ידי הסניגוריה הציבורית, איננה מקנה לו זכות אוטומטית להיות מיוצג בהליכים אחרים, לאחר שנסתיים ההליך הפלילי. מינוי סניגור ציבורי היה לצורך ההליך הפלילי. תוקף המינוי הסתיים עם מתן גזר דין ולאחר שגזר הדין הפך ל"חלוט".

על עורך השימוע לא חלה חובה להודיע למי שייצג את עובד השירות בהליך הפלילי, שכאמור הסתיים, על כך שעובד השירות זומן לשימוע. די בכך שנאמר לעובד השירות שהוא זכאי להיות מיוצג והוא היה מודע לזכותו זו.

על כן, לא מצאתי כי נפל פגם בהליך השימוע בשל העובדה שהעותר לא היה מיוצג.

הפסקת עבודות השירות לא נומקה בעניין התיק הפלילי שנפתח בדבר קטטה בה היה מעורב העותר, תיק שכאמור נסגר בסופו של דבר. הנימוק היה רחב יותר, לגבי התנהלותו של העותר במהלך ביצוע עבודות השירות, כפי שהודע לו ב"טופס ההזמנה לשימוע" וכמצוין גם בהחלטה על הפסקת עבודות השירות.

כעולה מכתב התשובה על נספחיו, העותר נעדר רבות ממקום עבודתו. הוצב במס' מקומות עבודה לאחר שהמעסיקים הודיעו כי אינם מסכימים להמשיך להעסיקו לאור התנהלותו.

פירוט היעדרויות המפורט בסעיפים 3 ו- 4 לכתב התשובה איננו מוכחש על ידי העותר. היעדרויות הרבות והמתמשכות מהוות עילה מספקת המצדיקה הפסקת עבודות השירות.

ביום 19/8/15 התקבלה פניה ממקום עבודות השירות, לפיה העותר היה מעורב בקטטה. העובדה שבסופו של דבר התיק הפלילי נסגר איננה הופכת את החלטת הקצין הממונה לבלתי סבירה.

כאשר מדברים על ראיות בהקשר של "החלטה מנהלית", אנו מדברים על ראיות מנהליות בעלות מידת שכנוע ואין אנו נדרשים לראיות משפטיות או ל"ראיות לכאורה" כמשמעות מושג זה על פי הדין לצורך ההליכים הפליליים השונים. הרשות המנהלית מסמיכה את החלטתה על ראיות מנהליות ולא דווקא על ראיות משפטיות. מאליו מובן כי אין מקום לטענה כי הרשות המנהלית צריכה לפעול במישור המנהלי רק בכפוף לתוצאות ההליך הפלילי. פרשנות שכזו היתה ממילא מפקיעה מידיו של הקצין הממונה את סמכות ההפקעה (ראה רע"ב 426/06 נאסר חווא נ' שב"ס וכן רע"ב 10031/04 היועהמ"ש נ' וועדת השחרורים).

דיון של הראיות המנהליות לצורך החלטה בדבר הפקעה, אינה מושפעת במישרין מתוצאות ההליך הפלילי. על כן, אין בעובדה שהתיק הפלילי נסגר בסופו של יום כדי לחרוץ לשבט את גורלה של העתירה ואת החלטתו של הקצין המוסמך בדבר הפסקת עבודות השירות.

טענת המשיבה בדבר היעדרויות מעבודה, נסמכת על דוח ממוחשב וכרטיס נוכחות בעבודה, המפרט את ימי ההתייבבות לעבודות השירות ואת ימי היעדרויות, אשר צורפה כנספח. כאמור, העותר לא הכחיש את היעדרויותיו.

בשיחת הבירור שנערכה לעובד השירות ביום 24/6/15 פורטו בפניו נימוקי הזימון לשיחת הבירור :

"לדברי המפקח מאיר, עובד השירות מאחר בבקרים לעבודה, ומבקש לצאת מוקדם מהמעסיק וכשלא נותן לו מרבה להתווכח ולהתחצף למעסיק. יום לפני כן הוזהר ושוב חזר על כך".

תגובת העותר :

"אני מבקש סליחה ויותר לא יקרה, זו פעם אחרונה".

עמוד 7

ההחלטה בתום השיחה היתה - "העו"ש מוזהר בחומרה רבה שלא לחזור על מעשיו בשנית. במידה

ויחזור על מעשיו יוזמן לשימוע. המפקח מאיר העביר אותו לבית גיל הזהב חזרה לעבודה תוך אזהרה ושינוי מקום עבודה".

הזמנה לשימוע נמסרה לעותר ביום 20/8/15. בטופס ההזמנה פורטו בפניו העילות להמלצה להפסקת עבודות השירות.

· אינו מבצע כראוי את המשימות שהוטלו עליו או שהתנהגותו בעבודה אינה מניחה את הדעת (סעיף 51.ט.א)(2) לחוק העונשין).

· לא ציית להוראות הממונה/רכז/מפקח או לא קיים חובה המוטלת עליו (סעיף 51.ט.א)(4) לחוק).

טיעוני העותר בשימוע כפי שנרשמו:

"הם חושבים שרבנו בעבודות שירות אני ואביב. אנחנו לא רבנו, אני החלקתי ברמפה של ההסעות. זו תקופה שנייה שלי בעבודות שירות. התקופה הראשונה חצי שנה בגין פריצה למוניות והפעם בגין הסגת גבול ותקיפה. אני רוצה להמשיך בע"ש. רוצה לבנות את החיים שלי ולצאת לדרך חדשה".

למרות שנמסרו לעותר הנימוקים והעילות לזימונו לשימוע, בחר העותר להתייחס אך ורק לנושא נקודתי אחד בלבד, והוא עניין הקטטה, שלטענתו לא היתה.

עורך השימוע המליץ לקצין הממונה להפסיק את עבודות השירות בנימוק :

"התנהגותו של העו"ש במקום העבודה כפי שעולה ותיקו האישי, על האירוע מהעמותה למען הקשיש שלילית ביותר ומשליכה על כל התנהגותו בעבודות השירות. לא נוכל לתת יד להתנהגות שלילית מסוג זה ועל כן ממליץ על הפסקה מנהלית במידי".

בבקשה שהפנה הממונה על עבודות השירות לקצין הממונה מפורטים הנימוקים:

"תחילה שובץ למפעל חיים בטבריה, לא הסתדר שם והועבר להסתדרות בטבריה.

העו"ש היה מאחר לעבודה, נעדר ללא אישור וכן התווכח והתחצף למעסיק, בעקבות זאת, זומן לבירור. הועבר לגיל הזהב בטבריה. בתאריך 19/8/15 התקבל דיווח מהמעסיקה על קטטה בה היה מעורב העו"ש ועל כן הוגשה תלונה במשטרה. התנהגותו של העו"ש במקום העבודה כפי שעולה מתיקו האישי ודיווח על האירוע מהעמותה למען הקשיש, שלילית ביותר, ומשליכה על נורמות התנהגות לא תקינה בעבודות השירות. הקצין הממונה החליט על הפסקת עבודות השירות".

בית המשפט העליון חזר והדגיש כי יש לראות - ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כפריבילגיה לה זוכה המורשע בדין, ובבסיסה של פריבילגיה זו עומדת תכלית שיקומית. ואולם, קיומה של זכות זו מותנית בעמידתו של הלה בציפיות הנלוות לביצוע עבודות השירות.

מקום בו לא יעמוד המורשע בציפיות אלה ולא יבצע את עבודות השירות כראוי, תישלל ממנו הפריבילגיה הזו ויתרת עונשו תרוצה במאסר מאחורי סורג ובריח (רע"ב 7868/12 יהודה אפנג'ר נ' שב"ס, וכן רע"ב 8430/09 אברג'ל נ' מ"י, רע"ב 9148/12 מור נ' מ"י).

בעניינינו העותר נעדר רבות ממקום עבודתו, נהג לאחר לעבודה, דרש לאפשר לו לצאת מוקדם יותר מהעבודה, התחצף לממונים, התנהג באופן שלילי, נערכה עימו שיחת בירור, הוזנה באזהרה חמורה והמשיך בהתנהלותו השלילית ולא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו.

סיכומו של דבר, שיקול הדעת של הקצין הממונה המוסמך הופעל במסגרת החוק ולא נפל בו כל פגם. על כן אני מורה על דחיית העתירה.

העותר יתייצב ביום **18/9/16, שעה 09:00** בפני מפקד הכלא בבית מעצר קישון על מנת לרצות את יתרת תקופת המאסר שנגזרה עליו, לפי חישוב שייערך על ידי נציבות שב"ס.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.